

לחנות. להתועד. להתחבר.

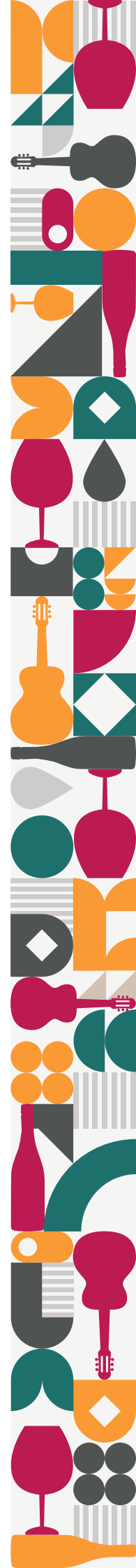
הפקנו עבורכם
ערכת פעילות מיוחדת
לכבוד י"ט כסלו
מלאה בתוכן נוסע, חי, צחוק ומפצ'ל
מוזמנים להתועד איתנו!

- < למה חוגגים את י"ט כסלו??
- < מה חידשה תורת החסידות בעולם?
- < מה החסידות נוגעת לי בחיים?
- < מה זה התוועדות?
- < הניגון החסידי

מה כערכה?

- < משחק חסידי - חידון שאלות וסרטונים
- < ערכת התוועדות
- הערכה בנויה באופן מודולרי ותוכלו להשתמש בחלקים מתוכה

מעיינות
אורה

המשחק החסידי

מספר המשתתפים:
כיתה

משך הפעילות:
45 דקות

אביזרים:

- < כרטיסיות א-ב-ג
- < מצגת ומקרן
- < ניקוד - סוכריות/מטבעות/כפתקי ממו.

הכיתה מתחלקת לקבוצות - של 4 משתתפים בכל קבוצה. כל קבוצה מקבלת כרטיסיות עם האותיות א.ב.ג ו10 סוכריות/מטבעות שוקולד/כפתקי ממו או כל רעיון יצירתי שעולה לכם

הוראות המשחק

האתגר המשחקי – לצבור כמה שיותר נקודות! כל אחד מהמשתתפים מקבל 10 נקודות (סוכריות/מטבעות שוקולד/אגוזים)

איך משחקים?

מתחילים בסבב הראשון:

כל אחת מהקבוצות מחליטה כמה נקודות היא "משקיעה" בסבב ומניחה אותן במרכז המעגל. מנחה המשחק שואל שאלה.

שאלה קלילה לדוגמא:

מתי חל י"ט כסלו?

א. י"ט חשוון

ב. י"ט כסלו

ג. י"ז-כ כסלו

כל אחת מהקבוצות בוחרת את התשובה הנכונה ומרימה את הכרטיס המתאים. א'ב'ג' לאחר שכל המשתתפים הרימו את הכרטיס, מנחה המשחק מגלה את התשובה הנכונה.

במידה והקבוצה ענתה נכון - היא מקבלת סכום כפול מהקופה הראשית.

במידה והקבוצה לא ענתה נכון - היא מחזיר את הסכום אותו השקיע חזרה לקופה הראשית וממשיכים לסבב הבא, אותו הדבר.

כל קבוצה משקיעה סכום, מנחה המשחק שואל שאלה, כל קבוצה מצביעה באמצעות כרטיס משחק והניקוד בהתאם.

בין השאלות יעלה סרטון שיספר להם את התשובה הנכונה... ועוד קצת..

המשחק מסתיים כאשר נגמר הזמן או הסתיימו השאלות

הקבוצה המנצחת – מי שצברה כמה שיותר נקודות!

הרחבה למורה << משחק חסידי

התשובות לשאלות מופיעות בסרטונים. התלמידים מתבקשים לנחש או להביא את התשובה הנכונה מידע קודם. הלמידה החדשה תתקיים באמצעות הסרטונים הקצרים שמשולבים במצגת. לאחר כל שאלה מוזמן להרחיב על התשובה...

1. שמו של בעל התניא הוא:

- רבי שניאור זלמן
- רבי שלמה זלמן
- רבי מנחם מענדל

 שמו הראשון, שניאור, מסמל את שני האורות הגדולים שבהם האיר את העולם: אור פנימיות התורה בספר התניא שכתב, ואור ההלכה בספר שולחן ערוך הרב שכתב, המבוסס על שולחן ערוך של רבי יוסף קארו בתוספת טעמי ההלכות וכל מה שהתחדש עד לתקופת רבי שניאור זלמן.

2. אלו עקרונות חסידיים ביקש רבי שניאור זלמן לגלות?

- דבקות התלהבות אהבת ה' אהבת ישראל
- דבקות למדנות אהבת ישראל
- התלהבות אהבת ה' וניגונים

3. ספר התניא מדריך אותנו..

- איך שהנפש האלוקית והבהמית יהיו חברות טובות
- כיצד לתת לנפש האלוקית את הנצחון על הנפש הבהמית
- איך לתת לנפש הבהמית להתגבר

4. איזה מהאירועים הבאים לא קרה בי"ט כסלו?

- בעל התניא יצא מן המאסר
- יום פטירתו של המגיד ממזריטש, רבו של 'בעל התניא'
- יום הולדתו של הבעל שם טוב, מייסד החסידות

 י"ט כסלו הוא יום שמח וקרו בו כמה אירועים חשובים בתולדות החסידות. יום הולדתו של הבעל שם טוב הוא בתאריך אחר, ח"י באלול.

5. מה חוגגים בי"ט בכסלו?

- סיום שלטון הצאר שהיה עוין ליהודים ברוסיה
- יציאת האדמו"ר הזקן מהכלא והפצת מעיינות החסידות בהרחבה להמונים
- התייסדות שיטת החסידות

6. מה עיקר עניינה של חגיגת י"ט כסלו לפי בעל התניא?

- לרקוד על שמחת השחרור מן המאסר

להזכיר בכל שנה ושנה את סיפור הגאולה ולהודות לה' על כך לעורר את הלב לתשובה ולעבודת ה'

בספר התולדות של בעל התניא נכתב: "זה היום יוקבע למועד תמידי בישראל, אשר בו יתגדל ויתקדש שמיה רבא, ויתעוררו אלפי לבבות בישראל בתשובה ועבודה שבלב". החגיגות וההתוועדויות שביום זה מכוונות למטרה זו, לעורר את החיות הפנימית לתשובה ועבודה שבלב.

7. מילות הניגון שבסרטון הם דו שיח בין:

הבעל שם טוב למשיח
הבעל שם טוב לבעל התניא
בעל התניא לחסידיו

במכתב שכתב הבעל שם טוב לגיסו, רבי גרשון מקיטוב, הוא סיפר לו על עליית נשמה שעשה בראש השנה (בשנת תק"ז). כאשר שהה בעולמות העליונים, נכנס להיכלו של המשיח ושאל אותו: 'מתי יבוא אדון?' ענה לו המשיח: 'לכשיפוצו מעיינותיך חוצה'. כלומר, כאשר מעיינות תורת החסידות יתפרסמו בעולם.

8. מה תרגום המילים "אימתי קאתי מר"?

מתי יבוא אדון?
מתי ייהפך המר למתוק?
פחד מפני הגלות

9. תורת החסידות התגלתה כדי להיות

אור וריפוי לקשיי הגלות
טעימה מאור הגאולה
גם וגם

תורת החסידות האירה לעולם אור גדול של גילוי פנימיות הנשמה שבכל אחד וכנימיות התורה שאותה כל אחד יכול להבין. כל זאת כדי להתחבר לה' בצורה פנימית. גילוי זה הוא ריפוי לחושך, השגרה והשחיקה של החיים בגלות, וגם טעימה מ'תורתו של משיח' שתתגלה בגאולה השלמה.

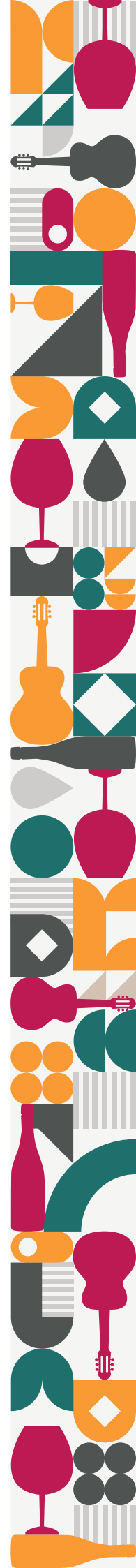
10. רגע, מה זה בדיוק 'צמאה'?

ביטוי לצימאון של חסידי בעל התניא בתקופת המאסר והציפייה שישוחרר ביטוי לצמאון הנשמה לחיות, להתעורר ולהתקרב לה', "צמאה לך נפשי" ביטוי מתוך סיפור חסידי ידוע המסופר על בעל התניא.

11. ניגון 'ארבע בבות' של בעל התניא, מורכב מארבע חלקים

כנגד ארבע העולמות העליונים: אצילות, בריאה, יצירה עשייה
כנגד ארבע סוגי הבנים שבעם ישראל

כנגד ארבע רוחות השמים שאליהם צריכה החסידות לפרוץ: ימה וקדמה צפונה ונגבה

התוועדות - עשה זאת בעצמך

 התוועדות היא מסגרת מיוחדת של דיבור פנימי בין חברים >> מקום שבו יושבים חברים ביחד ומדברים על מה שקורה לכל אחד, בחייו הרגילים ובעיקר בחיי הנפש - בעבודת ה'. לא מפטפטים, לא לומדים וגם לא מתווכחים על כל מיני אידיאולוגיות. פשוט מדברים יחד ומבכנים, על הדברים המשמעותיים בחיים. על איך מתפללים ואיך מתחזקים באמונה, איך מסתכלים בעין טובה על יהודי אחר ואיך יוצאים מהעצלות והכבודות. מדברים על ה'. והדיבור הזה מעודד ונותן טעם וחשק חדשים לעבודת ה'. (מנחם איתן / מעיינותיך לצעירים)

התוועדות >> מאליף ועד תייל!

3 יור

כלי נגינה

כוס של משקה (התכוונו לתירוש..)

מקום מזמין. מרחיב לב

קובעים שעת התחלה... (ואם חייבים גם שעת סיום)

ומתחילים!

התוועדות זהה דבר חי ונושם. היא משתנה לפי האנשים, הדיבורים, השעה, מצב הרוח, מצב האוכל, קצב הניגונים ועוד כל מיני מרכיבים ההתוועדות. קשה להגדיר בדיוק מה היא התוועדות, ובמה היא תלויה. בקובץ שלפניכם הכנו את כל המרכיבים שיכולנו לארגן לכם.. השאר - עליכם!

הכין עבורכם >>

< מקורות לימוד

< רשימת ניגונים מומלצים וגם קצת עליהם..

< סיפור חסידי להשראה

< ערכה מגניבה להדפסה!

הערכה כוללת: תווית לבקבוק, חבק לכוס, שירון וכרטיסי שמור לתלות על הכסאות

< תיקיית קבצים של הניגונים

ולוה - מוכנים?
לחיים לחיים!

בי"ט בכסליו, שנת תקנ"ט, השתחרר רבי שניאור זלמן מליאדי, מייסד חסידות חב"ד, ממאסר של חמישים ושלושה ימים. הוא נאסר בעקבות הלשנות שונות של מתנגדי החסידות, ושחרורו היווה פריצת דרך בהופעתה של החסידות. מיני אז מכונה י"ט כסלו "כ"ראש השנה לחסידות"

"הקטרוג הרוחני כנגד החסידות, והחשש שמא עדיין לא הגיע הזמן לגילוי תורת החסידות – כל זה ירד מטה מטה, עד אשר הגיע לדרגה המגושמת ביותר, כשהקטרוג העליון התבטא בצורתה של מלשינות גסה, והמשפט היה בידי המלכות הרוסית. פסק הדין שבו יצא אדמו"ר הזקן זכאי, הוא הד וצל של פסק דין של מעלה, אשר בו הוצדקה החסידות בבית-דין העליון. יום זיכוייה בבית דין של מעלה, הוא אפוא פתיחת התקופה אשר החסידות זכתה להיות מוצדקת בהתבטאותה בחיים בכל מקום וזמן. הפצת החסידות בעולם וגילוייה ברבים הוא המכשיר לקירובה של הגאולה. המשפט העליון הריהו לפיכך משפט על האופנים בהם ראוי שיתגלה אור ה' בתוך העולמות, ועל קירובה של הגאולה. ועל כן י"ט כסלו הוא חג גאולה בדרגה לפנים מדרגה, עד להיות חג התחלת פדות העולם כולו ממיצרי ו הגבלותיו".
(מתוך מאמר של הרב עדין אבן-ישראל (שטיינזלץ))

בשנת תקל"ה (1775) התחיל אדמו"ר הזקן לכתוב את ספר התניא ובמשך עשרים שנה כתב אותו, כשהוא מדקדק בכתיבת כל אות ואות, ספר התניא הוא ספר יסוד בחסידות. יש בו 53 פרקים, כנגד 53 ימים בהם היה בעל התניא במאסר.

יש בו הנחיות לדרך חיים, לעבודת השם. מתוך הכרות בקושי שלנו לבחור כל הזמן לעשות רק טוב. ספר התניא פורש מפה של כל הרצונות והתאוות ומציף דרכים איך להתגבר ולהלחם ומה בכלל נדרש מאיתנו.

*כדי לפתוח את הלב ללימוד ודיבור חכרים
נפתח כניאון שפותח את הלב. נפתח לזהם שיפתח לנו את הלב*

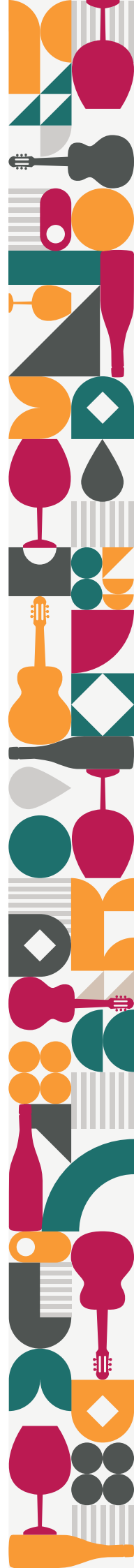

ניאון הבעש"ט

נפש אלוקית וכהאית

מכירים את זה שאתם קמים בבוקר בתחושת דו קרב בין הכרית ובין התפילה,
בין העייפות ובין היום החדש שמבקש להתחיל?
או כל קרב יומי ידוע מראש בין השכל ללב, בין הרגש להכרה?
נעים מאוד – שתי נפשות: אלוקית, ובהמית.
שכל אחת רוצה לשלוט!

ספר התניא פותח בהבנת המהות של שתי הנפשות הללו, בתכונות שלהן ובמוקדי הכח שלהן

ובעצם, מוקד ההתרחשות של עבודת ה' היא במערכת היחסים הלא כל כך פשוטה שבין שתי הכוחות הללו:

"... דְּלָכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אֶחָד צְדִיק וְאֶחָד רָשָׁע, יֵשׁ שְׁתֵּי נַשְׁמוֹת, וְכַדְכָּתִיב "וּנְשָׁמוֹת אֲנִי עֲשִׂיתִי" שֶׁהֵן שְׁתֵּי נַפְשׁוֹת: נֶפֶשׁ אַחַת מְצַד הַקְּלֵפָה וְסִטְרָא אַחְרָא וְהִיא הַמְתַּלְבְּשֶׁת בְּדָם הָאָדָם... וְנֶפֶשׁ הַשְּׂנִית בְּיִשְׂרָאֵל הִיא חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל מְפֹשֵׁשׁ..."

(תניא, פרק א')

הנפש הבהמית << מרוכזת בקיום של האדם כמשהו נפרד מה', דואגת להישרדות של האדם, למלא את תאוותיו ולכל הרצונות הטבעיים והגשמיים שלו. ממנה מגיעות כל המידות הרעות, אבל מעורב בה גם טוב: בזכותה אנחנו קיימים, והיא המקור למידות כמו רחמנות וגמילות חסדים.

הנפש האלוקית << מקורה בה' עצמו, והיא שואפת להתגלות באדם במחשבה, בדיבור ובמעשה של תורה ומצוות. בעצם, בתוך כל אחד ואיתנו יש אלוקות חיה ומפעמת - וזו מהותנו הפנימית.

אז מה קורה ביניהן?

כמו ששני מלכים נלחמים על עיר אחת, וכל אחד רוצה לכבש אותה ולמלוך עליה, ושכל התושבים יקשיבו רק לו! כך שתי הנפשות, כל אחת מהן רוצה לכבוש. למלוך. להנהיג על הגוף ואבריו!

זו מלחמה תמידית. כל נפש מושכת לצד אחר. הן נלחמות על הנקודה הפנימית, שהיא מרכז האדם, ואין מקום לחיי שלושה בין שתי הנפשות ביחד זו בצד זו, ואף לא לפשרה ביניהן. אז בפעם הבאה שאתם נאבקים עם הכרית, עם המילים שיוצאות לכם מהמקלדת, או כל דבר אחר – תוכלו לזהות איזה מהנפשות מנהלת אתכם כרגע....

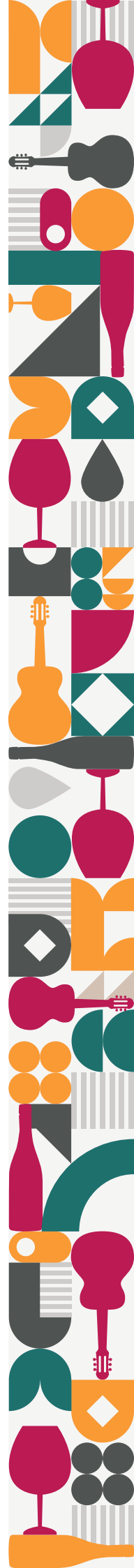
*לא פשוט לנשמה שיוצאת ממקום כל כך אכזרי למקום שכל כך רחוק מאלוקות פה
באולם הזה וזה אס הסיפור של הניאון הכא:*

הנשמה יורדת

"הנשמה יורדת לתוך הגוף, אך צועקת 'ווי, ווי'. 'ירידה זו לצורך עליה, עד שכל זה הוא כדאי'."

הניגון מבטא רגש של התמרמרות עצומה, זעקת הנשמה בכאב מטלטל, לנוכח הירידה החדה ממקומה תחת כיסא הכבוד, בחיק השכינה, לתוך עולם חשוך ומלא קליפות. אך לאחר הזעקה, מגיעה התזכורת אודות התכלית, תזכורת המציפה את רגש האחריות ומעוררת לתשובה פנימית. ירידה זו - לצורך עליה, עליה המתאפשרת ומתרחשת רק באמצעות הירידה והודות לה. תהליך זה הוא כה יקר ונעלה – עד שכל זה הוא כדאי.

מוח שליט על הלב

מכירים את זה שאתם פשוט לא יודעים?
הלב אומר משהו אחד, השכל אומר בדיוק ההפך
ואתם פשוט לא יודעים...
מי עושה שם סדר?

משפט המפתח של בעל התניא הוא: **"מוח שליט על הלב"**.
מה הכוונה?

לכל אחת מן הנפשות שלנו יש חזון – כלומר, מטרה שאליה היא שואפת. אלא שהמטרה הזו עומדת בסתירה לחזונה של הנפש האחרת! ולכן תמיד יש מאבק בין הנפשות המתרוצצות בקרבנו. לכל אחת מהן יש איבר שהוא מוקד הכוח שלה, וממנה היא פועלת ומשפיעה על האישיות כולה.

הנפש הבהמית << שוכנת בחלק השמאלי של הלב.
לעומת זאת הנפש האלוקית << מוקד הפעילות שלה הוא בראש, במודעות, ביכולת להכיר את מה שמעבר לאישיות עצמה.

מוח מול לב -

אז מי פה בעל הבית? מי אחראי על כל החגיגה?
מי מכוון את כל הכוחות כולם?

אומר לנו רבי שניאור זלמן – המוח!

יש לו הרבה מאוד כוח. יש לו כוח לשלוט על הלב ולקבוע איזה רגשות ורצונות יופיעו בחיים ומה ידחק הצידה.

במקום שהתאוות והרגשות (שמקורם בלב) יובילו וישלטו באדם, השכל הוא השולט, המוביל, המנחה. הוא מסנן את הרצונות, התאוות והחשקים הרגועים, ובתבונה מאפשר לנו לבחור במה שנכון לנו באמת.
זהו "מוח שליט על הלב".

" והנה מקום משפן הנפש הבהמית שמקלפת נגה בכל איש ישראל, הוא בלב
בחלל שמאלי שהוא מלא דם... אך מקום משפן נפש האלקית, הוא במחין
שבראש, ומשם מתפשטת לכל האברים, וגם בלב בחלל הימני שאין בו דם ...

כי המוח שליט על הלב... בתולדתו וטבע יצירתו, שפך נוצר האדם בתולדתו,
שפל אדם יכול ברצונו שבמוחו להתאפק ולמשל ברוח תאנתו שבלבו, שלא
למלאות משאלות לבו במעשה דבור ומחשבה, ולהסיח דעתו לגמרי מתאוות
לבו אל ההפך לגמרי."

(תניא, ליקוטי אמרים, פרק י"ב)

ניגון קול דודי דופק

הניגון הזה נכתב ע"י אדמו"ר הזקן, בעל התניא, לפני כמאתיים שנה. הוא מתחיל במילים הלקוחות משיר השירים פרק ה פסוק ב, ובהמשך "ממריא" לדו שיח ללא מילים. לפעמים אנחנו שוכחים למה באנו לעולם הזה וצריכים תזכורת לעורר אותנו. "קול מעורר הכונה" - כלשונו של אדמו"ר הזקן. "אני ישנה ולבי ער" - הגלות נמשלה לשינה, אבל גם בזמן ההסתר תוכו של יהודי כולו טוב.

אהבת ה' ויראת ה' אלה 2 כנפיים שארימות את המצוות שלנו וכאומק - הם אס השורש לקיום מצוות צה ולא תצה.

אהבת ה'

א ה ב ה

אח... איזו מילה

"ואהבת את ה' אלוקיך" -

איך אפשר לצוות על אהבה!?

"כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיוך ובלבבך לעשותו" (דברים ל, יד)

מהמילים "קרוב... מאוד" אנחנו לומדים שעבודת ה' מתוך אהבה אינה תלויה בדרכים מפותלות ומסובכות, אהבת ה' מסתתרת עמוק בלב של כל אחד מאיתנו! לא צריך להמציא שום דבר חדש. רק לגלות ולעורר את מה שכבר טמון אצלנו בלב...

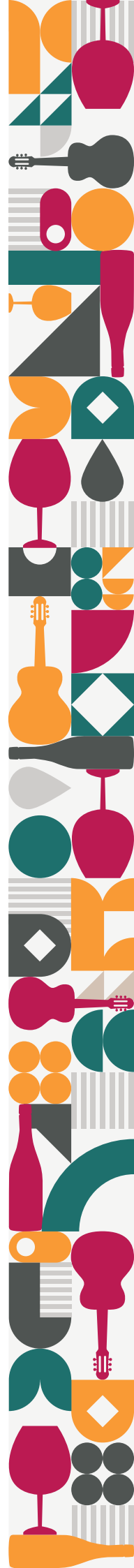
בעומק האישיות של כל יהודי, יש חלק שקשור ומחובר לה' בקשר בל יינתק. זהו המקום בו כל יהודי מאמין בה', ואוהב אותו לנצח בלי כל הסבר הגיוני. לכולנו יש ירושה יקרה מאבותינו של אהבה. והיא נסתרת בתוכנו, גם אם איננו מודעים לה או חשים בה באופן גלוי.

האהבה הזאת היא הכוח שמניע אותנו לדבקות באלוקים.

האהבה הזאת מחברת אותנו לרצון ה'.

האהבה הזאת נותנת לנו כח להתמודד ברגעים של קושי ומשבר.

וּלְתוֹסַפֶּת בְּאוֹר בְּאֵר הַיֵּטֵב מִלֵּת "מָאֵד" שֶׁבַּפְּסוּק: כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר מְאֹד וְגו' (דְּבָרִים ל יד): צָרִיךְ לִדַּע נְאֻמָּנָה, כִּי אֵף מִי שֶׁדַּעַתוֹ קִצְרָה בִּידֵיעַת ה', וְאֵין לוֹ לֵב לְהִבִּין בְּגִדְלַת אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, לְהוֹלִיד מְמַנָּה דְחִילוֹ וּרְחִימוֹ (=אֶהְבָּה וְיִרְאַה) אֶפְלוֹ בְּמוֹחוֹ וּתְבוֹנָתוֹ לְבַד, אֵף עַל פִּי כֵן קְרוֹב אֵלָיו הַדְּבָר מְאֹד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת כָּל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, וְתִלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כָּל, כְּפִיו וּבְלִבּוֹ

מִמֶּנֶשׁ מִעֲמֻקָּא דְלִבָּא בְּאַמַּת לְאַמְתּוֹ בְּדַחֲלֵי וּרְחִימוֹ, שְׁהִיא אֶהְבָּה מְסַתֶּרֶת
שְׁפָלָב כְּלָלוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא יִרְשָׁה לָנוּ מְאַבּוֹתֵינוּ.
(תניא, ליקוטי אמרים, פרק י"ח)

צמאה לך נפשי

"צְמֵאָה לְךָ נַפְשִׁי, כָּמָה לְךָ בְּשָׂרִי; בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינַי בְּלִי-מַיִם. כֵּן, בְּקֹדֶשׁ חֲזִיתְךָ לְרֵאוֹת עֵינֶיךָ,
וּכְבוֹדְךָ" (תהילים סג. ב-ד).

הניגון מיוחס לאדמו"ר הזקן. המנגינה והמילים גם יחד מבטאות ברגש עז את געגועי הנשמה וכיסופיה. הרבי מלובביץ' חיבב מאוד את הניגון, והיה מנגן אותו לעתים תכופות בעת התוועדויותיו. הרבי גם הסביר את מבנה הניגון. בשלושת הבתים הראשונים, הניגון עולה, ומביע צימאון והשתוקקות. הבית הרביעי מושר פעמיים. בפעם הראשונה, מושרות המילים "כן בקודש חזיתך" בגעגועים ובכמיהה, במשמעות של 'הלואי בקודש חזיתך'. בפעם השנייה, המנגינה מקבלת תפנית של התעוררות ונחישות, המילים נצבעות במשמעות ודאית, מבטיחה: הן - נכון הוא הדבר, בקודש חזיתך.

יראת ה'

אהבה ויראה

כמו שתי כנפיים של ציפור

שמאפשרות לעוף מעלה מעלה...

אם חסרה לציפור כנף אחת, לעוף היא לא תצליח!

התורה והמצוות שיהודי מקיים עולות מעלה מעלה

רק אם יש מאחוריהן את **שתי** הכנפיים.

אהבת ה' ויראת ה' הן מצוות המניעות את קיום המצוות כולן.

מצוות עשה - שורשן אהבה,

מצוות לא תעשה - שורשן יראה.

אבל באופן עמוק יותר, היראה היא השורש גם לקיום מצוות עשה.

מה זה אומר?

ואיך מעוררים את היראה בלב?

אנחנו לא מעוררים אותה, אנחנו רק **מגלים** אותה:

בתוך כל אחד מאיתנו מסתתרת יראה שקיבלנו ירושה מהאבות הקדושים.

כשאדם מקיים מצווה רק מתוך אהבה, הקדושה לא מתגלה בשלמותה במעשה שלו, מכיוון

שחסרה הכנף השנייה - היראה.

כשאדם מקיים מצווה מתוך יראה, הוא מבטל רצונו מפני רצון ה'. אני לא עושה מה שאני

רוצה ומה שאני מבין ומה שאני מרגיש, אלא אך ורק את רצון ה', ללא שום הבדל אם יש לי או

אין לי הבנה בכך, ורגש לזה, וחשק ורצון לכך. במילים אחרות אפשר לקרוא לזה "קבלת עול".
כאשר הכרה שכלית מצטרפת ליראה המסתתרת בלב כל אחד מישראל, נעשית העבודה
שלמה, ומגלה את האלוקות שבו.

...והוא כי אף שהיראה היא שרש ל"סור מרע" והאהבה ל"ועשה טוב", אף על
פי כן לא די לעורר האהבה לבדה ל"ועשה טוב", ולפחות צריך לעורר תחלה
היראה הטבעית המסתרת בלב כל ישראל שלא למרד במלך המלכים
הקדוש ברוך הוא כנזכר לעיל (פרק לח) שתהא בהתגלות לבו או מזחו על
כל פנים...

(תניא, ליקוטי אמרים, פרק מ"א)

נסיים כניאון אחה

ניגון הצמח צדק

והריקותי לכם ברכה

"והריקותי לכם ברכה עד בלי די, עד שיכלו שפתותיכם מלומר די".

ניגון זה היה הרבי מתחיל לשיר פעמים רבות לאחר חלוקת "לחיים". באחת משיחותיו
אמר הרבי כי יתכן וניגון זה מקורו מהאדמו"ר הזקן. הניגון מרנין ושופע, מושר בהתלהבות
והתעוררות.

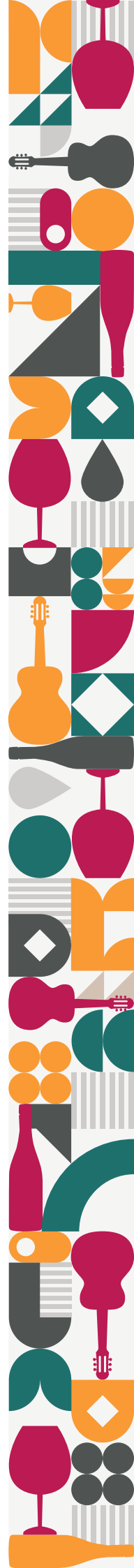
מילות הניגון מבוססות על הגמרא בתענית, דף ט' א': "א"ר יהושע בן לוי... ת"ש ואומר ה'
עמך גבור החיל הבאת מעשר דכתיב (מלאכי ג) "הביאו את כל המעשר אל בית האוצר
ויהי טרף בביתי ובחנוני נא בזאת אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארובות השמים
והריקותי לכם ברכה עד בלי די" מאי עד בלי די אמר רמי בר רב עד שיכלו שפתותיכם
מלומר די".

שיבנה בית המקדש

"יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה בקמינו. ותן חלקנו
בתורתך" (מתוך הסידור).

ניגון המבטא את התפילה והציפיה לבניין בית המקדש במהרה, מתוך שמחה ותקווה.
ניגון זה היה חביב מאוד על הרבי מלובביץ', והיה מבקש לנגנו פעמים רבות, במיוחד
בהתוועדויות, ובדרך כלל בסיום ההתוועדות.

סיפור חסידי»

פעם ישבו חסידי רבי מנחם מנדל מהורדוק בהתוועדות וחזרו על התורה ששמעו, ובתוכם ישב גם האדמו"ר הזקן. לאחר חזרת התורה פעמיים ושלוש, התחילו לשוחח שיחות קודש וגם הביאו משקה.

בתוך הדברים עמד אחד החסידים שהיה, לא עלינו, בעל יסורים באיזה מחלה, והתחיל לבכות ולבקש ברכה מאת המתועדים שיברכהו ברכואה שלימה. איזה מהחסידים כשמעם בקשת החסיד התחילו לשחוק ממנו: וכי אנחנו בכוחנו לברך? מה ראית על ככה? ואחדים גם התרעמו עליו שהוא מאמין באנשים פשוטים כמוהם, כי הברכות שייכות רק ליחידי סגולה, צדיקי הדור. אבל החסיד לא שת ליבו אליהם והרבה עוד להפציר, ומתוך התחננו נתעורר מאוד ויבכה בדמעות שלישי מעומקא דלבא.

קבוצת החסידים, בראותם שחברם מתאמץ בבקשתו התחילו לנגן, בחשבם אשר בזה ישקיטו וירגיעו רוחו. ואז הכריז אדמו"ר הזקן 'שא' 'שא' וידמו המנגנים, וגם החסיד הבוכה חדל לבכות, ויאמר רבנו הזקן: "אחי ורעי, האם שכחתם אותה הפתקא אשר משמי שמיא נחיתא, בטל אורות בגזרת עירין קדישין, בסוד החבריא קדישא תלמידי רבנו הקדוש: 'מה שהתוועדות חסידית יכולה לפעול, אין המלאך מיכאל יכול לפעול'".

כל חברי הוועידה בזכרם המאמר המסופר נתלהבו בלהבת שלהבת אהבת רעים, וכולם כאיש אחד התכוננו לברך את אחיהם החסיד בברכת רפואה שלימה.

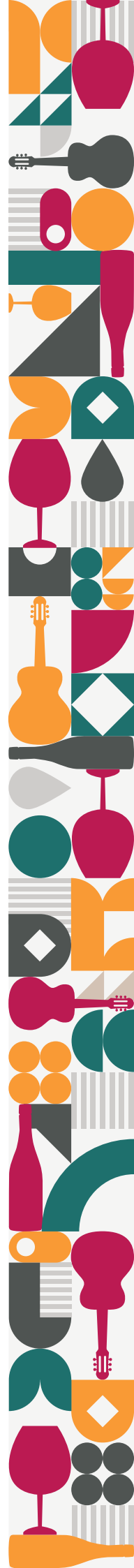
באותה התוועדות ביאר אדמו"ר הזקן את תוכן הפתגם ואמר: כאשר אבא מסתכל באורחות חיי ילדיו והתנהגותם הטובה, באהבה באחוה בשלום וברעות, וכל אחד דואג לטובת חברו כמו לטובת עצמו, ומהם גם המניחים דאגת עצמם בשביל דאגת מילוי צרכי חבריהם, אז האב נתמלא עונג ונחת רוח מהנהגות בניו, ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם.

(הרבי הרי"ץ - קובץ מכתבים שבסוף תהילים 'אהל יוסף יצחק')

נספחים

ב"ה

אהבת ה'

א ה ב ה

אח... איזו מילה

"ואהבת את ה' אלוקיך" -

איך אפשר לצוות על אהבה?!

"כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיוך ובלבבך לעשותו" (דברים ל, יד)

מהמילים "קרוב... מאוד" אנחנו לומדים שעבודת ה' מתוך אהבה אינה תלויה בדרכים מפותלות ומסובכות, אהבת ה' מסתתרת עמוק בלב של כל אחד מאיתנו! לא צריך להמציא שום דבר חדש. רק לגלות ולעורר את מה שכבר טמון אצלנו בלב...

בעומק האישיות של כל יהודי, יש חלק שקשור ומחובר לה' בקשר בל יינתק.

זהו המקום בו כל יהודי מאמין בה', ואוהב אותו לנצח בלי כל הסבר הגיוני.

לכולנו יש ירושה יקרה מאבותינו של אהבה. והיא נסתרת בתוכנו, גם אם איננו מודעים לה או חשים בה באופן גלוי.

האהבה הזאת היא הכוח שמניע אותנו לדבקות באלוקים.

האהבה הזאת מחברת אותנו לרצון ה'.

האהבה הזאת נותנת לנו כח להתמודד ברגעים של קושי ומשבר.

וּלְתוֹסֶפֶת בְּאוֹר בְּאֵר הַיֵּטֵב מֵלֶת "מָאֵד" שֶׁבְּפָסוּק: כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר מְאֹד
וְגו' (דְּבָרִים ל יד): צָרִיךְ לִדַּע נְאֻמָּנָה, כִּי אִף מִי שֶׁדַּעַתוֹ קִצְרָה בִּידִיעַת ה',
וְאֵין לוֹ לֵב לְהִבִּין בְּגִדְלַת אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, לְהוֹלִיד מִמָּנָה דְּחִילוֹ וּרְחִימוֹ
(=אֲהָבָה וְיִרְאָה) אֲפֹלוֹ בְּמוֹחֹ וּתְבוּנָתוֹ לְבַד, אִף עַל פִּי כֵן קְרוֹב אֵלָיו הַדְּבָר
מְאֹד לְשִׁמּוֹר וְלְעֲשׂוֹת כָּל מְצֻוֹת הַתּוֹרָה, וְתִלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כָּל, בְּפִיו וּבְלִבּוֹ
מִמֶּשׁ מִעֲמָקָא דְלִבָּא בְּאֵמַת לְאַמְתּוֹ בְּדְחִילוֹ וּרְחִימוֹ, שְׁהִיא אֲהָבָה מְסֻתָּרַת
שֶׁבְּלֵב כָּלֵלוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא יְרֻשָּׁה לָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ.

(תניא, ליקוטי אמרים, פרק י"ח)

אתכפיא

אתכפיא

מלשון לכפות
מי כופה את מי?

הנפש האלוקית והבהמית
נאבקות בלי סוף
אין רגע דל

כמו איזה מאבק שלא נגמר...

עבודת ה"אתכפיא" משמעותה: לכפות את היצר, ולא לתת לו את מבוקשו. לדוגמא, אדם מבין שצריך להתנהג בצורה מסויימת, אבל הלב שלו לא מסכים והוא מנסה לגרום לו לעשות בדיוק את ההפך מרצון ה'! מה עושים? אתכפיא! האדם נדרש לעשות אתכפיא על הלב: לכפות עליו את מסקנות השכל, ולהכריח אותו לעשות מה שבאמת נכון, על פי חוקי התורה, בניגוד למה שהוא רוצה ומרגיש. האדם נמצא במאבק תמידי מול הרע ועליו להכניע אותו שוב ושוב כל ימי חייו. אדם יכול לחשוב שהוא יגע לריק - אבל זה בכלל לא כך! יש מעלה גדולה **בעבודת** האתכפיא. העבודה הרוחנית שלנו איננה נמדדת בשאלה האם הצלחנו להכניע את הרע לגמרי, אלא בכל רגע נתון, האם הטוב ניצח את הרע? בזוהר מתואר איך כל התגברות קטנה של אדם על יצרו בעולם התחתון, מרוממת את כבוד ה' בעולם העליון.

וְלִכְּנֵן אֵל יִפְּלֵ לֵב אָדָם עָלָיו, וְלֹא יִרַע לְכַבּוֹ מְאֹד גַּם אִם יִהְיֶה כֵּן כָּל יָמָיו
בְּמִלְחָמָה זֹה, כִּי אוֹלֵי לֶכְךָ נִבְרָא וְזֹאת עֲבוֹדָתוֹ, לְאַכְפֵּיא לְסִטְרָא אַחֲרָא תְּמִיד
(תניא, ליקוטי אמרים, פרק כז)

כאשר נפסיק לצפות שהמאבק יסתיים,
נתחיל לגלות שדווקא כאן משהו קורה!
יש פה הזמנה לעבודה עמוקה
להגביר את הרצון העמוק, את הטוב שיתגלה
ולהתמלא בשמחה לקראת המאבק הבא...

וכפי שאומרים החסידים: מטרתנו אינה לנצח, מטרתנו לעשות, להיאבק!

השגחה פרטית

מכירים את זה שבדיוק הגעת לאיזה מקום ובדיוק באותו הרגע בדיוק מישהו שהיית צריך לפגוש מלא זמן הגיע ובדיוק באותו הרגע הטלפון צלצל ואמרו לך ש... ודבר הוליד דבר והשאיר אותך בפה פעור?

אחד החידושים של תורת החסידות הוא המושג "השגחה פרטית" בכל דבר שבעולם, מגרגר חול ועד לבני האדם. כל תנועה וכל מציאות היא ברצונו והשגחתו הישירה של הקדוש ברוך הוא.

"לְעוֹלָם ה' דְּבָרְךָ נִצָּב בַּשָּׁמַיִם" (תהילים קי"ט) – מסביר לנו בעל התניא: "דברך" = אלו עשרה מאמרות בהם ברא הקב"ה את העולם, והם ניצבים ועומדים תמיד כאילו נבראים בכל רגע ורגע ממש.

בריאת העולם היא לא משהו שקרה פעם, ונגמר. זו מציאות שמתמשכת כל עוד העולם קיים, אם רק לרגע אחד הקב"ה יפסיק להחיות את העולם, המציאות תשוב לתוהו ובוהו...

בעל התניא מסביר שמעשה הבריאה שונה מעשיית כלי על ידי צורף.

הצורף, כשסיים ליצור את הכלי, הכלי לא זקוק עוד לצורף.

לא כך הוא מעשה שמיים וארץ, שהקב"ה מחייה בטובו בכל יום, ובכל רגע, תמיד!

עצם ההבנה הזאת שהקב"ה מחייה אותנו, אוהב אותנו,

וכל מה שמתרחש וקורה לנו הוא לטובתנו ממש, גם אם איננו מבינים ורואים זאת בגלוי -

זו הבנה שצריכה ללוות אותנו כל הזמן, ולשמח אותנו (:

... הַכּוֹפְרִים בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִית וּבְאֹתוֹת וּמוֹפְתֵי הַתּוֹרָה, שְׁטוּעִים בְּדַמְיוֹנָם הַכּוֹזֵב שְׁמַדְמִין מַעֲשֵׂה ה' עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ לְמַעֲשֵׂה אֲנוּשׁ וְתַחֲבֹלוּתָיו, כִּי כֹאֲשֶׁר יֵצֵא לְצוּרָף כְּלִי שׁוֹב אֵין הַכְּלִי צָרִיךְ לִידֵי הַצּוּרָף, כִּי אֵף שִׁידִיו מְסַלְקוֹת הַיִּמְנוֹ וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּשׁוּק - הַכְּלִי קָיָם בְּתַבְנִיתוֹ וְצִלְמוֹ מִמֶּשׁ כֹּאֲשֶׁר יֵצֵא מִיַּד הַצּוּרָף, כִּךְ מְדַמִּין הַסֵּכְלִים הָאֵלוּ מַעֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ...

(תניא, שער היחוד והאמונה, פרק ב)

ב"ה

יראה

אהבה

יראה

כמו שתי כנפיים של ציפור
שמאפשרות לעוף מעלה מעלה...
אם חסרה לציפור כנף אחת
לעוף היא לא תצליח!
התורה והמצוות שיהודי מקיים
עולות מעלה מעלה
רק אם יש מאחוריהן את **שתי** הכנפיים.

אהבת ה' ויראת ה' הן מצוות המניעות את קיום המצוות כולן.
מצוות עשה – שורשן אהבה,
מצוות לא תעשה – שורשן יראה.
אבל באופן עמוק יותר, היראה היא השורש גם לקיום מצוות עשה.

מה זה אומר?

ואיך מעוררים את היראה בלב?

אנחנו לא מעוררים אותה, אנחנו רק **מגלים** אותה:

בתוך כל אחד מאיתנו מסתתרת יראה שקיבלנו ירושה מהאבות הקדושים.

כשאדם מקיים מצווה רק מתוך אהבה, הקדושה לא מתגלה בשלמותה במעשה שלו, מכיוון שחסרה הכנף השנייה – היראה.

כשאדם מקיים מצווה מתוך יראה, הוא מבטל רצונו מפני רצון ה'. אני לא עושה מה שאני רוצה ומה שאני מבין ומה שאני מרגיש, אלא אך ורק את רצון ה', ללא שום הבדל אם יש לי או אין לי הבנה בכך, ורגש לזה, וחשק ורצון לכך. במילים אחרות אפשר לקרוא לזה "קבלת עול". כאשר הכרה שכלית מצטרפת ליראה המסתתרת בלב כל אחד מישראל, נעשית העבודה שלמה, ומגלה את האלוקות שבו.

...והוא פי אף שֶהִירָאָה היא שָׁרֵשׁ ל"סור מֵרַע" וְהָאֱהָבָה ל"וַעֲשֵׂה טוֹב", אָף עַל פִּי כֵן לֹא דִי לְעוֹרֵר הָאֱהָבָה לְבִדָּה ל"וַעֲשֵׂה טוֹב", וּלְפָחוֹת צָרִיךְ לְעוֹרֵר תְּחִלָּה הִירָאָה הַטְּבָעִית הַמְּסֻתֶרֶת בְּלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא לְמַרְדּ בַּמֶּלֶךְ הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּנִימָה לְעֵיל (פֶּרֶק ל"ח) שֶׁתְּהֵא בְּהִתְגַּלּוֹת לְבוֹ אוֹ מוֹחּוֹ עַל כָּל פְּנִימִים...

(תניא, ליקוטי אמרים, פרק מ"א)

מח שליט על הלב

מכירים את זה שאתם פשוט לא יודעים?
 הלב אומר משהו אחד, השכל אומר בדיוק ההפך
 ואתם פשוט לא יודעים...
 מי עושה שם סדר?

משפט המפתח של בעל התניא הוא: **"מח שליט על הלב"**.
 מה הכוונה?

לכל אחת מן הנפשות שלנו יש חזון – כלומר, מטרה שאליה היא שואפת. אלא שהמטרה הזו עומדת בסתירה לחזונה של הנפש האחרת! ולכן תמיד יש מאבק בין הנפשות המתרוצצות בקרבנו. לכל אחת מהן יש איבר שהוא מוקד הכוח שלה, וממנה היא פועלת ומשפיעה על האישיות כולה.

הנפש הבהמית << שוכנת בחלק השמאלי של הלב.
 לעומת זאת הנפש האלוקית << מוקד הפעילות שלה הוא בראש, במודעות, ביכולת להכיר את מה שמעבר לאישיות עצמה.

מח מול לב -

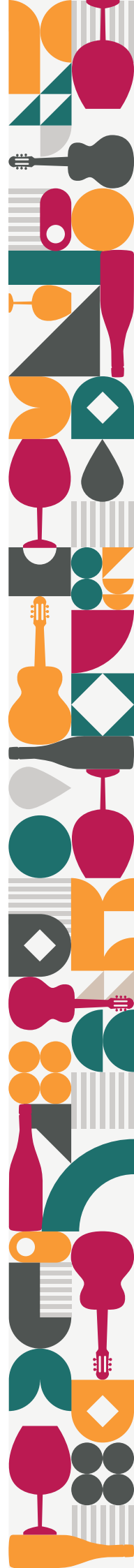
אז מי פה בעל הבית? מי אחראי על כל החגיגה?
 מי מכוון את כל הכוחות כולם?
 אומר לנו רבי שניאור זלמן – המוח!

יש לו הרבה מאוד כוח. יש לו כוח לשלוט על הלב ולקבוע איזה רגשות ורצונות יופיעו בחיים ומה ידחק הצידה.
 במקום שהתאוות והרגשות (שמקורם בלב) יובילו וישלטו באדם, השכל הוא השולט, המוביל, המנחה. הוא מסנן את הרצונות, התאוות והחשקים הרגועים, ובתבונה מאפשר לנו לבחור במה שנכון לנו באמת.
 זהו "מח שליט על הלב".

" והנה מקום משפן הנפש הבהמית שמקלפת נגה בכל איש ישראל, הוא בלב
 בחלל שמאלי שהוא מלא דם... אך מקום משפן נפש האלקית, הוא במחין
 שבראש, ומשם מתפשטת לכל האברים, וגם בלב בחלל הימני שאין בו דם ...

כי המח שליט על הלב... בתולדתו וטבע יצירתו, שפך נוצר האדם בתולדתו,
 שפל אדם יכול ברצונו שפמוחו להתאפק ולמשל ברוח תאנתו שבלבו, שלא
 למלאות משאלות לבו במעשה דבור ומחשבה, ולהסיח דעתו לגמרי מתאוות
 לבו אל ההפך לגמרי."

(תניא, ליקוטי אמרים, פרק י"ב)

נפש אלוקית ובהמית

מכירים את זה שאתם קמים בבוקר בתחושת דו קרב בין הכרית ובין התפילה, בין העייפות ובין היום החדש שמבקש להתחיל? או כל קרב יומיומי ידוע מראש בין השכל ללב, בין הרגש להכרה? נעים מאוד – שתי נפשות: אלוקית, ובהמית. שכל אחת רוצה לשלוט!

ספר התניא פותח בהבנת המהות של שתי הנפשות הללו, בתכונות שלהן ובמוקדי הכח שלהן ובעצם, מוקד ההתרחשות של עבודת ה' היא במערכת היחסים הלא כל כך פשוטה שבין שתי הכוחות הללו:

"... דְּלֶכְלַ אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אֶחָד צְדִיק וְאֶחָד רָשָׁע, יֵשׁ שְׁתֵּי נְשָׁמוֹת, וְכַדְכָּתִיב "וּנְשָׁמוֹת אֲנִי עֲשִׂיתִי" שֶׁהֵן שְׁתֵּי נְפָשׁוֹת: נֶפֶשׁ אַחַת מְצַד הַקְּלֵפָה וְסִטְרָא אַחֲרָא וְהִיא הַמְתַּלְבְּשֶׁת בְּדָם הָאָדָם... וְנֶפֶשׁ הַשְּׂנִית בְּיִשְׂרָאֵל הִיא חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל מְפֹשֵׁשׁ..."

(תניא, פרק א')

הנפש הבהמית << מרוכזת בקיום של האדם כמשהו נפרד מה', דואגת להישרדות של האדם, למלא את תאוותיו ולכל הרצונות הטבעיים והגשמיים שלו. ממנה מגיעות כל המידות הרעות, אבל מעורב בה גם טוב: בזכותה אנחנו קיימים, והיא המקור למידות כמו רחמנות וגמילות חסדים.

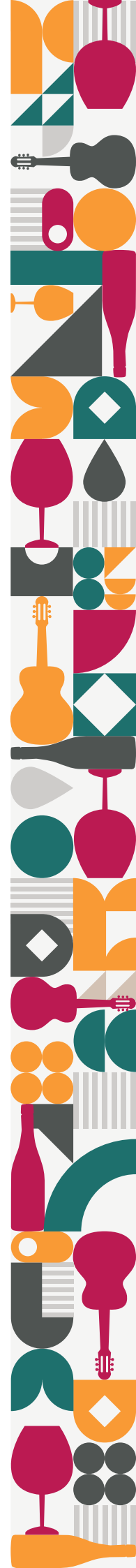
הנפש האלוקית << מקורה בה' עצמו, והיא שואפת להתגלות באדם במחשבה, בדיבור ובמעשה של תורה ומצוות. בעצם, בתוך כל אחד ואיתנו יש אלוקות חיה ומפעמת - וזו מהותנו הפנימית.

אז מה קורה ביניהן?

כמו ששני מלכים נלחמים על עיר אחת, וכל אחד רוצה לכבש אותה ולמלוך עליה, ושכל התושבים יקשיבו רק לו! כך שתי הנפשות, כל אחת מהן רוצה לכבוש. למלוך. להנהיג על הגוף ואבריו!

זו מלחמה תמידית. כל נפש מושכת לצד אחר. הן נלחמות על הנקודה הפנימית, שהיא מרכז האדם, ואין מקום לחיי שלוה בין שתי הנפשות ביחד זו בצד זו, ואף לא לפשרה ביניהן.

אז בפעם הבאה שאתם נאבקים עם הכרית, עם המילים שיוצאות לכם מהמקלדת, או כל דבר אחר – תוכלו לזהות איזה מהנפשות מנהלת אתכם כרגע....

ב"ה

שליחות

מה אני עושה פה בעולם?
למה הגעתי? מה התפקיד שלי?

בריאת האדם, וירידת הנשמה לגוף היא שליחות שהקב"ה הטיל עלינו לפעול פה בעולם. הנשמה שלנו במהותה, היא טהורה, בתכלית הדבקות באלוקים. וכשהיא יורדת למטה, לגוף גשמי, עולם חומרי – הרי שזו ירידה **לצורך עליה**. דווקא על ידי ירידת הנשמה למטה למטה למטה, למקום שהקדושה לא מופיעה בגלוי - אז מתחילה להופיע מהותה.

אז מה זה אומר?

כל יהודי יכול להיות שליח הקב"ה.
כל אשר נשמה באפו, אפילו ילד קטן, הוא שליח ה'.
ופשוט שכל פעולה קטנטנה של יהודי,
אפילו פעולה קלה של אמירת "מודה אני" של ילד קטן,
היא חלק משליחותו בעולם,
ותפקידנו לפעול שגילוי אלוקות יהיה למטה בתחתונים.
עד שהעולם הזה התחתון יהיה ראוי להוות דירה לה',
שעצמות ה' בעולם תהיה כאדם הגר בדירתו –
בגילוי ובהרחבה בלי שום הסתר והעלם.

"הַיְהִי, מוֹדַעַת זֹאת מֵאֲמַר רַז"ל, שְׁתַּכְּלִית בְּרִיאת עוֹלָם הַיְהִי הוּא (תנחומא,
נשא טז) "נְתַאָּנָה הַקַּב"ה לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים"
(תניא, ליקוטי אמרים, פרק ל"ו)

תפילה

בדיוק כשמתחילה התפילה, מתחילות לרצד מחשבות. כל מיני משימות ותזכורות קופצות ללא הרף.

החומר למבחן והטלפון למורה, והבטחתי לאמא שאשטוף כלים ושכחתי...

אפשר להבין שבמשך היום נופלות מחשבות ותאוות, כי הרי הנפש הבהמית עדיין פה, וצריכה להזכיר את קיומה...

אבל בשעת התפילה? למה הן מגיעות אז?

אולי זה סימן שהתפילה שלי לא שווה כלום? שאין לי סיכוי להצליח להתפלל כמו שצריך? האדמו"ר הזקן מסביר לנו שנפילת מחשבות כאלה בשעת התפילה זה סימן משמח למאמץ אמיתי.

בזוהר נאמר (ח"ג רמג, א) (שהתפילה היא כמו מלחמה, "שעת צלותא שעת קרבא". התפילה, מבקשת לעורר ולגלות את האהבה של הנשמה האלוקית, ולבקש שהרושם ממנה יישאר איתנו במשך כל היום.

אך באותם רגעים כשאנחנו עומדים בתפילה, בוחרים בנפש האלוקית – דווקא אז מתעוררת הנפש הבהמית, שכזכור, תפקידה הוא למנוע את התגלות הנשמה האלוקית. היא מנסה להפריע, להפיל אותנו, להסיח את דעתנו ולשלוט בנו.

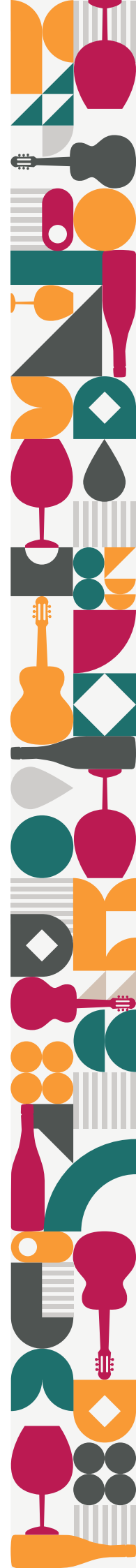
מסביר לנו האדמו"ר הזקן - זה לא מחולשה, ההיפך! הכוח הגדול של עבודת התפילה גורם לנפש הבהמית לנסות בכל כוחה לגבור על הנפש האלוקית! ככל שהנפש האלוקית מתגברת, כך הנפש הבהמית מנסה יותר להפריע לה ולהסיח את דעתנו!

ומה צריך לעשות?? << להתעלם! כל ניסיון להתווכח או להתנצח יגרום לנפש הבהמית לנצח, כי כך באמת תוסח דעתנו מהתפילה...

חשוב להבין, שמטרת התפילה החסידית אינה רק לפעול אצל הקב"ה שימלא את כל משאלותינו ויספק את כל צרכינו.

עיקר התפילה – היא על מנת לפעול באדם עצמו, להתעדן, להזדכך ולהתקרב יותר לאלוקות. לכן שעת התפילה היא "שעת קרבא". זוהי העת שחז"ל קבעו לאדם להתרכז ולעסוק בזיכור נפשו הבהמית.

"וְאִפְלוּ אִם נּוֹפְלִים לוֹ הִרְהוּרֵי תַּאֲוֹת וּשְׂאָר מַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה בַּתּוֹרָה אוֹ בַתְּפִלָּה בְּכּוֹנֵנָה אֶל יְשִׁית לֵב אֲלֵיהֶן אֶלָּא יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מֵהֶן כְּרַגַּע... אַף עַל פִּי אֵל יִפֹּל לְבוֹ בְּקִרְבּוֹ לְהִיּוֹת מְזֵה עֲצָב נִבְזָה בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה שְׂצָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה רַבָּה אֶלָּא אֲדַרְבָּה יִתְחַזֵּק יוֹתֵר וְיִוָּסֵף אִמְצָךְ בְּכָל פֶּחֹז בְּכּוֹנֵנַת הַתְּפִלָּה בְּחֻדְוָה וּשְׁמֻחָה יִתְרָה בְּשׂוּמוֹ אֶל לְבוֹ כִּי נְפִילַת הַמַּחֲשָׁבָה זָרָה הִיא מֵהַקְּלָפָה שֶׁבְּחֻלָּל הַשְּׂמָאֵלִי הָעוֹשֶׂה מְלַחְמָה בְּבִינוּנֵי עִם נֶפֶשׁ אֶלְקִית שָׁבוּ." (תניא, ליקוטי אמרים, פרק כח)

'K

'I

'H

